

тии, за да си я уздравят за себе, оште на животъ коронасвали наслѣдници ти си. Нъ все пакъ положение то на тоя царскій родъ най-напрѣдъ било мъчно; той владаль само областъ Иль де Франсъ, на рѣка Сена съ главнѣи градъ Парижъ; а останала та Франция била подъ власть та на много феодални владалци, които се имали само по име васали на кралъ тъ, а управляли земи ти си съвсѣмъ независимо. Капетингити, за да усилятъ кралската си власть, зели да държатъ разумна и далновидна политика.

Първо, тии не раздавали земя та си на васалити, както правили Каролингити; а гледали да си расширочатъ земя та съ купование, съ женение и съ оръжие. Въ съшто то врѣме трѣбовало да очистоватъ и свои ти земи отъ непокорни ти барони, които отъ укрѣпени ти си сгради правили мъчно съобщение то между кралски ти градове. Запримѣръ, тако-речи при сами ти врата на Парижъ имало на бърдо то укрѣпена сграда на Барона Монлери. Кога умиралъ башта та на Людовика VI казалъ му: »Гледай, варди добрѣ тая кула, която ми дотегноваше толкова много; азъ устарѣхъ, доклѣ я придобия« (прѣвъ женитба).

Второ, въ борба та съ феодални ти владалци, Капетингити зели да се облѣгатъ на градски ти общини (*коммуни*). Въ Франция оште отъ врѣме то на римско то владичество останали много забѣлѣжителни градове; брой тъ имъ послѣ се умножилъ съ други, които изникнали отъ търговски и рѣкодѣлни села около феодални ти укрѣпени сгради и монастире. Тия градове штомъ усѣтили богатство то си и многолюдство то си, зели да гледатъ да се избавятъ отъ произволь тъ на феодални ти владалци; градски ти общини често куповали отъ тѣхъ право то да си избиратъ за себе съдници и меръ (сир. градски глава) и освѣнъ това да иматъ своя си военна стража или милиция; а нѣкой пѣтъ за да придобиятъ тия правдини, градски ти общини просто се залавяли за оръжие то. Нъ заштото